

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobce: **ROAD TRANS s.r.o.**
sídlem Václavovická 1566, 739 34 Šenov
zastoupený MPSHARE s.r.o., daňovým poradcem
sídlem Nové domky 705, 742 72 Mořkov

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2016, č. j. 38826/16/5200-10424-709923,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 5. 11. 2016 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2016, č. j. 38826/16/5200-10424-709923, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj, Územního pracoviště Ostrava 1 – platební výměry na úroky z prodlení úhrady daňových povinností na dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků za zdaňovací období roku 2011 ve výši 625 Kč a zdaňovací období roku 2012 ve výši 1 380 Kč; jednalo se

o rozhodnutí ze dne 27. 1. 2016, č. j. 228967/16/3201-51523-803412 a č. j. 228968/16/3201-51523-803412.

2. Žalobce uvedl, že jako daňový subjekt uhradil opožděně zálohy na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků za zdaňovací období roku 2011 a 2012. Shora uvedenými platebními výměry správce daně vyměřil žalobci úrok z prodlení za opožděnou úhradu daňových povinností. Žalobce se proti těmto platebním výměrům odvolal a namítl, že správce daně porušil základní zásady daňového řízení uvedené v § 5 a § 7 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), a to zásadu přiměřenosti a hospodárnosti, když platební výměry byly vydány až po 5, resp. 4 letech od zjištění skutkového stavu.
3. Žalobce nezpochybňuje skutečnost, že neuhradil včas zálohy na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků za zdaňovací období roku 2011 a 2012. Neztotožňuje se s výkladem žalovaného, že vyrozumět o předpisu úroku z prodlení může správce daně kdykoliv, než uplyne lhůta dle § 160 odst. 1 daňového řádu. Správce daně by měl vyrozumět daňového dlužníka prostřednictvím platebního výměru o výši úroku z prodlení neprodleně poté, co je podáno vyúčtování záloh daně z příjmů a správce daně má možnost porovnat odvod záloh se zálohami uvedenými v daňovém tvrzení. Nezbytnost postupu správce daně bez zbytečných průtahů je dána v daném případě také tím, že dne 15. 8. 2014 byla ve veřejném rejstříku zapsána jako jediná jednatelka a společník žalobce S. J., která v dobré víře odkoupila 100% podíl společnosti s tím, že na ni nevážnou dluhy.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že povinnost úhrady úroku z prodlení vzniká ve smyslu § 252 odst. 2 daňového řádu přímo ze zákona; splatnost úroku z prodlení je určena dnem, ve kterém jsou splněny podmínky pro jeho vznik. Podle § 38h odst. 10 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, odvede plátce úhrn sražených záloh nebo úhrn částek, které měly být jako zálohy na daň srazeny, nejpozději do 20. dne kalendářního měsíce, v němž povinnost srazit zálohy vznikla. I z opožděně hrazené zálohy vzniká povinnost hradit úrok z prodlení s platbou. Úroky za opožděné tvrzení daně sledují osud daně. Platební výměr na úrok z prodlení je deklaratorním rozhodnutím, tímto může správce daně vyrozumět daňového dlužníka kdykoliv, vyžaduje-li to stav osobního daňového účtu dlužníka, avšak pouze ve lhůtě dle § 160 odst. 1 daňového řádu, neboť nedoplatkem je dle § 153 daňového řádu také neuhrazené příslušenství daně. Ze spisového materiálu vyplývá, že první záloha na daň byla splatná dne 21. 2. 2011 a lhůta k vymáhání nedoplatku běžela do 21. 2. 2017. V případě pozdějšího zdaňovacího období – za rok 2012, byla záloha na daň splatná dne 20. 3. 2012 a lhůta tak uplyne 20. 3. 2018. Platební výměry tedy byly vydány v souladu se zákonem. K námitce změny v osobě jednatele žalobce žalovaný podotkl, že bylo pouze na nynější jednatele, aby při převodu obchodního podílu střežila svá práva a povinnosti a pokud tak neučinila, nemůže odpovědnost přenášet na správce daně.

Zjištění z obsahu správních spisů

5. Ze správních spisů soud zjistil, že dne 27. 1. 2016 byly Finančním úřadem pro Moravskoslezský kraj, Územní pracoviště Ostrava 1, vydány platební výměry č. j. 228967/16/3201-51523-803412 a č. j. 228968/16/3201-51523-803412, přičemž prvně uvedeným byl žalobce ve smyslu § 252 odst. 6 daňového řádu vyrozuměn o předpisu úroku z prodlení úhrady daňových povinností, a to daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků za zdaňovací období roku 2011 ve výši 625 Kč a

druhým uvedeným pak o předpisu úroku z prodlení úhrady daňových povinností, a to daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků za zdaňovací období roku 2012 ve výši 1 380 Kč.

6. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 5. 9. 2016 žalovaný zamítl odvolání žalobce proti předmětným platebním výměrům a tyto potvrdil. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný námitky žalobce posoudil jako nedůvodné, přičemž co do obsahu odůvodnění rozhodnutí soud odkazuje na obsah vyjádření žalovaného k žalobě (bod 4 tohoto rozsudku).

Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná; ve věci rozhodl soud bez jednání v souladu s ust. § 51 s. ř. s., neboť účastníci s takovým postupem vyjádřili souhlas.
8. Žalobce žalovanému vytýká nedodržení zásady přiměřenosti a hospodárnosti zakotvené v § 5 a 7 daňového řádu, neboť dle žalobce jej měl správce daně vyrozumět o výši úroku z prodlení s úhradou daňových povinností neprodleně poté, co měl možnost porovnat odvod záloh se zálohami uvedenými v daňovém tvrzení. Žalobce pak sám nepopírá skutečnost, že předmětné úhrady daňových povinností z jeho strany byly opožděné, nenamítá také výši stanoveného úroku z prodlení. Námitku žalobce nemá krajský soud za důvodnou. Byť lze souhlasit s žalobcem, že správce daně má povinnost při správě daní postupovat tak, aby byla šetřena práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů a používat pouze takové prostředky, které je nejméně zatěžují a ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní (§ 5 odst. 3 daňového řádu) a zároveň, že má správce daně postupovat bez zbytečných průtahů (§ 7 odst. 1 daňového řádu), krajský soud neshledal, že by v přezkoumávané věci byly tyto zásady správcem daně porušeny; žalobce navíc ani netvrdil, v čem konkrétně se v jeho sféře projevilo tvrzené porušení citovaných zásad. Pouze skutečnost, že správce daně přistoupil k vyrozumění o výši úroku z prodlení až několik let po splatnosti daňové povinnosti, nemůže sama o sobě, bez zjištění jiného (žalobcem netvrzeného) zásahu do práv žalobce, vést k závěru o porušení citovaných zásad ze strany správce daně.
9. Krajský soud se zcela ztotožňuje s argumentací žalobce v tom, že povinnost hradit úroky z prodlení vzniká v případě prodlení daňového subjektu ze zákona, a to počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně (§ 252 odst. 2 daňového řádu). Jestliže tedy žalobce uhradil po splatnosti (o čemž nebylo v dané věci sporu) své daňové povinnosti, vznikla mu povinnost k úhradě úroků z prodlení. Tuto povinnost tak měl a mohl daňový subjekt splnit bez dalšího, tedy i bez vyrozumění ze strany správce daně. Lhůta pro placení daně, tedy i nedoplatku spočívajícího v úroku z prodlení, jenž je příslušenstvím daně (§ 2 odst. 5 daňového řádu), je dána ustanovením § 160 odst. 1 daňového řádu a činí 6 let; po uplynutí této lhůty již nedoplatek nelze, s výjimkami danými ust. § 160 odst. 2 – 4 daňového řádu, vybrat ani vymáhat. Jak vyplývá ze spisu správce daně, tato lhůta byla bez dalšího splněna.
10. Za zcela nedůvodnou považuje krajský soud také námitku žalobce, že nezbytnost postupu správce daně bez průtahů je dána v daném případě tím, že u žalobce došlo v roce 2014 ke

změně v osobě jednatele. Tato skutečnost nemá jakýkoli vliv na povinnost daňového subjektu – žalobce – plnit zákonem mu stanovené povinnosti, tedy mj. také hradit zálohy na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků a také, dojde – li k prodlení daňového subjektu, hradit příslušenství daně.

Závěr a náklady řízení

11. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobu důvodnou neshledal, a proto ji dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
12. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 23. ledna 2018

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu